

DE SPIN EN DE SCHORPIOEN

DE SPIN EN
DE
SCHORPIOEN
Ian Bragg Thriller # 6

Craig Martelle

De Spin en de Schorpioen

Ian Bragg Thriller # 6

Originele titel: The Spider and the Scorpion (2024)

Auteur: Craig Martelle

Media: www.craigmartelle.com;

facebook :

www.facebook.com/AuthorCraigMartelle/

Cover: Stuart Bache

Vertaling: Eduard Meinema, www.transfiction.nl

Copyright © 2025 Craig Martelle Inc.

Dit boek is fictie. De personages, organisaties en gebeurtenissen die in deze roman worden geportretteerd zijn ofwel producten van de verbeelding van de auteur of zijn fictief gebruikt. Soms beide. De Operator en Ian Bragg Thrillers (en wat daarbinnen gebeurt / personages / situaties / werelden) zijn Copyright (c) 2020 van Craig Martelle.

This book is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are the product of the authors' imagination or are used fictitiously. Any resemblance to actual events, locations, or persons, living or dead, is coincidental.

All rights reserved. Except as permitted under the U.S. Copyright Act of 1976. No part of this publication may be reproduced, distributed, or transmitted in any form or by any means, or stored in a database or retrieval system without the prior written permission of the publisher.

Imprint: Independently published by Craig Martelle Inc.

ISBN 9789403827865

NUR 332

All rights reserved.

In deze serie verschenen:

Ian Bragg 1 - De Operator

Ian Bragg 2 - Een zuivere moord

Ian Bragg 3 - De vervanger

Ian Bragg 4 - Een dodelijke Bragg

Ian Bragg 5 - De toren

Ian Bragg 6 - De spin en de schorpioen

Ian Bragg 7 - Met scherp schieten

Proloog

‘Niemand wordt als meester geboren; amateurs worden experts omdat ze niet hebben opgegeven met leren.’ – Israelmore Ayivor

Mijn satelliettelefoon ging over. Op het scherm verscheen een 202-nummer.

Ik sloot mijn ogen. ‘Laat het alsjeblieft niet Jimmy Tripplethorn zijn.’

Ik drukte op de groene knop en wachtte.

‘Ian, met Jimmy. Kun je morgen rond lunchtijd naar Washington komen? Om half één om precies te zijn. Je gebruikelijke begeleider zal je op Reagan opwachten nadat de vlucht van elf uur vanuit JFK is aangekomen.’

Ik mompelde: ‘Hoe wist hij dat we in New York waren?’ Ik haalde diep adem. ‘We voelen ons vereerd, meneer de vicepresident. Hebben we al tickets voor die vlucht?’

‘Natuurlijk. Wat voor gastheer zou ik zijn als ik jullie zelf zou laten betalen?’

‘Je maakt me bang, Jimmy. Niemand mag van ons weten.’

‘Je doet alsof het iets smerigs is. Maak je geen zorgen. Je wordt niet gearresteerd of zo. Dit is iets goeds.’

‘Gaat u ons weer een klus aanbieden?’ Ik benadrukte ‘weer’ voor het geval ik in de val werd gelokt. Iedereen zou weten dat dit niet de eerste keer was.

‘Dat weet je best. Iemand met jouw talent is precies wat we nodig hebben. Hoe goed is je Italiaans?’

‘Ik spreek geen...’ De lijn werd verbroken voordat ik mijn zin kon afmaken. ‘...Italiaans.’

‘We hebben een paar leuke tussenstops gehad in Italië tijdens onze wereldcruise,’ zei Jenny. ‘Het zou leuk zijn om terug te gaan.’

‘Nee. We gaan niet naar Italië, waar Interpol samen met de politie zal zorgen dat we verdwijnen. Nee. We gaan niet.’

‘Ik denk dat hij je aan het plagen was,’ stelde Jenny voor. ‘We kunnen beter morgenavond terug zijn. We krijgen over een paar dagen gasten. Ik wil geen rommelig huis hebben.’

‘Wat voor rommel? Wij zijn de schoonste mensen die ik ken.’

‘Je kent niet veel mensen,’ antwoordde Jenny.

1

‘Je hebt macht over je geest, niet over externe gebeurtenissen. Realiseer je dit en je zult kracht vinden.’ – Marcus Aurelius

Jenny en ik trainden zoals gewoonlijk, ondanks onze oproep om naar de wandelgangen van de macht te komen. We hadden een goed uitgeruste fitnessruimte in ons huis in de Hamptons. We brachten de helft van onze tijd hierdoor en de andere helft in Chicago, waar de Club zijn hoofdkantoor had.

De Club. Het was een plek voor rijke mensen waar het echte werk plaatsvond door middel van privégesprekken. Veel van onze klanten wisten wat we echt deden. We regelden problemen die ze hadden met bepaalde personen. Slechte mensen. We lieten hun problemen verdwijnen.

Maar we deden het niet alleen voor hen. We deden ook nevenwerkzaamheden voor de uitvoerende macht van de Amerikaanse regering, met name voor de vicepresident. Ik was onbedoeld bevriend geraakt met Jimmy Tripplethorn nadat ik was ingehuurd om hem te vermoorden, maar uiteindelijk heb ik zijn leven gered.

Ik moest voorzichtiger zijn met wie ik bevriend raakte. Jimmy was een politicus, maar hij was ook een goede vent. Dat maakte hem een uitzondering, en het werk dat we deden zorgde voor een morele tweestrijd. Goede mensen nemen geen mensen zoals wij in dienst.

Behalve wanneer ze in het belang van het land moesten dienen.

We stapten in onze twee persoons douche, waar ik zoals altijd naar Jenny's naakte lichaam keek. Ze schudde haar hoofd en trok een gezicht, maar glimlachte toen ze zich weer naar de hete waterstraal wendde. Ik omhelsde haar en we bleven een tijdje zo staan. Ik deed een halve stap achteruit naar mijn kant van de douche, waar de temperatuur precies goed was.

‘Wat denk je dat hij wil?’ vroeg Jenny met haar ogen dicht terwijl ze haar haar waste.

‘Een klus die we niet leuk zullen vinden. Ik wil niet naar het buitenland. Het risico is te groot.’

‘Zeg dat dan tegen Jimmy. Hij luistert naar je.’ Jenny spoelde haar haar uit en keek me aan. Hoe kon ik niet glimlachen? Haar wimpers waren bedekt met waterdruppels en haar groene ogen glinsterden als sterren op een smaragdgroene zee. ‘Ian?’

Ik was even helemaal in gedachten verzonken. Toen ik weer terug was in het heden, was ik wat soepeler. ‘Ja. Zeg hem ‘nee’. Oké. Dat is het plan.’

‘Je gaat hem ‘ja’ zeggen, wat hij ook voorstelt, nietwaar?’ Jenny glimlachte half, een glimlach vol diepe wijsheid. Ze wist precies wat ik zou doen, ondanks haar wijze raad.

‘Het is moeilijk om ‘nee’ tegen hem te zeggen.’ Ik gaf de realiteit toe. ‘Maar ik zal vragen stellen om het wat te beperken. Spreek ik Italiaans? Wat is dit nou, Jimmy? Het is net als die schrijvers die altijd cliffhangers in hun boeken stoppen. Het maakt me boos.’

‘Ik hou van cliffhangers.’

‘Ik ook,’ loog ik. Jenny grinnikte en schudde haar hoofd. Het was mijn missie in het leven om haar aan het lachen te maken, ook al was de situatie gespannen geworden toen ik haar vertelde wat ik voor werk deed en haar vervolgens bij mijn werk betrok. Er was ook die keer dat ik bijna doodging door een ratelslangbeet. Daar was ze ook niet zo blij mee. Ik zou zeggen dat een familie die samenwerkt in een baan die hen het leven kan kosten, ook bij elkaar blijft. Ze was geweldig in het onderhandelen over contracten en het sluiten van deals.

Zij was de enige manier waarop ik vicepresident Jimmy Tripplethorn kon managen.

We kleedden ons aan, checkten onze handbagage in en liepen naar buiten om te wachten. We sloten het huis af en controleerden of het beveiligingssysteem werkte. Ik wilde er geen, omdat ze omzeild konden worden, maar er geen hebben zou nog erger zijn.

De limousine kwam ons ophalen om ons naar het vliegveld te brengen. Onze bedrijfsleider vond dit voordeliger dan zelf rijden en

betalen voor kort of lang parkeren. Ik vond de kosten ongeveer gelijk, maar als er één persoon was die ik nooit in twijfel trok, was het Gladys. Ze was onze uitvoerend secretaresse, maar ze regelde alles. We hadden geluk dat we haar hadden.

Dat deed me aan iets denken. Ik haalde mijn niet-traceerbare satelliettelefoon tevoorschijn en toetste het nummer van Gladys in. Ze nam op bij de eerste beltoon. Ik zweer het, die vrouw liet haar bureau nooit alleen. Dat zou ze wel doen als ze net zoveel koffiedronk als ik.

‘Gladys, we gaan naar Washington voor een korte vergadering. Ik heb goede hoop dat we vandaag nog terug zijn. Het wordt weer hard werken. We zullen zien hoe ellendig we ons daardoor gaan voelen.’

‘Je leeft voor ellende, Ian, maar laat je somberheid niet afstralen op je mooie vrouw.’

Ik wilde iets zeggen, maar de telefoonlijn was al stil. Ik keek om te controleren of de verbinding nog stond en staarde er verbijsterd naar. ‘Gladys heeft opgehangen.’

Jenny’s mond viel open en haar ogen werden groot. ‘Nee?’ Ze smakte met haar lippen en keek meteen ongeïnteresseerd.

‘Laat het spotten maar beginnen.’

‘Had je haar nog iets anders te vertellen?’ drong Jenny aan.

‘Ik denk het niet. Ze verspilt geen tijd. Hup, hup! Terug aan het werk.’ Ik sloeg met mijn karatehand in mijn handpalm. ‘We runnen een strakke organisatie.’

‘Gladys houdt de touwtjes strak in handen en wij doen ons best om haar niet in de weg te lopen.’

Dat wisten we allebei. Gladys maakte het voor ons mogelijk om te doen wat we deden. Wij hielden ons vooral bezig met de verkoop en contracten. Gladys deed al het andere.

En als Jimmy belde, zetten we onze operator pet op en gingen we weer het veld in met een meer praktische aanpak, waarna Gladys alles regelde.

Ik heb nooit begrepen hoe ze dat deed. We betaalden haar een fortuin voor haar werk, want van alle medewerkers van het Vredesarchief, ons nevenbedrijf voor operators, was Gladys de meest onmisbare. We hadden genoeg operators. We hadden maar één Gladys. En ze deed geen vuil werk, zoals sommigen zouden zeggen.

Ik zei dat niet hardop. Het was smerig werk, hoe netjes de aanslag ook was uitgevoerd.

De limousine had ons ruim op tijd naar het vliegveld gebracht. Het was fijn dat we bij de vertrekhal werden afgezet. Een kortere wandeling met minder gedoe.

Er was al genoeg om je zorgen over te maken in deze wereld, zonder nog meer dingen aan de lijst toe te voegen. Minimaliseer wat je niet in de hand hebt en maximaliseer wat je wel in de hand hebt.

Na een rit van een uur bedankten we onze chauffeur en gingen we rechtstreeks naar de controlepost.

Niets was overweldigend.

Jenny stopte bij een cadeauwinkel.

‘Nee,’ zei ik toen ze een ‘I – hartje - NY’-koffiemok oppakte. Jimmy kwam uit de staat Washington. Hij kon geen andere staat kiezen dan zijn eigen staat als hij politiek neutraal wilde blijven, hoewel hij het wel kon hebben. Maar politiek! Ik haatte het. ‘Het irriteert me mateloos om naar de zielloze draaikolk van de ondergang te gaan.’

‘Ik dacht dat je het de put van waanzin noemde?’ Jenny legde de mok neer en bleef rondkijken.

‘Dat is voordat het je ziel steelt, maar nadat je je viool bent kwijtgeraakt aan die kerel in Georgia.’

Jenny glimlachte. ‘We kunnen maar beter gaan.’ Ze kocht een supergroot pak SweeTarts en stopte ze in haar tas. Ik kocht een kant-en-klare sandwich en een boek.

‘De vicepresident omkopen?’

‘Hij vindt deze leuk,’ zei ze.

‘Echt waar?’

‘Of zijn kinderen. De laatste keer dat we daar waren, had iemand er flink van genoten,’ legde Jenny uit.

‘Nou, juffrouw Lawless, ik moet zeggen dat u in andermans afval hebt gesnuffeld.’ We liepen hand in hand naar onze gate. Mensen haastten zich om ons heen omdat we langzaam en bedachtzaam liepen.

‘Snuffelen is niet hetzelfde als graven. Het verbaast me dat je het niet hebt gezien.’

‘Ik hoef niet in vuilnisbakken te duiken omdat we een geweldig team vormen. Ik blijf gefocust op Jimmy. Hij zegt veel meer dan zijn woorden, maar ik moet goed opletten.’ We liepen langs een gezin met acht kinderen. De ouders hadden moeite om hun kroost bij elkaar te houden. Ik weet niet waarom ik staarde, maar ik deed het. Misschien was ik gefascineerd door de problemen die ze zelf hadden gecreëerd.

Was dat waar mijn problemen met Jimmy vandaan kwamen? Geen enkele goede daad bleef ongestraft. Ik keek naar het boek, wetende dat ik slechts een hoofdstuk of twee zou lezen voordat we in de hoofdstad zouden aankomen. Daarna zou ik het waarschijnlijk achterlaten.

De nieuwste thriller. Soms stonden er ideeën in die ik kon gebruiken.

‘Je gaat waarschijnlijk toch niets lezen. Je zult uit het raam staren en je zorgen maken.’

‘Ik denk na over het volgende contract en over de huidige contracten. We hebben te veel te doen om te verdwijnen voor hoe lang Jimmy ons ook nodig heeft.’ Ik kreunde. ‘Nu verzin ik gewoon dingen. Zie je wat Jimmy met me doet? Ik ben een wrak.’

‘Dat was je vroeger nooit. Je zag het als een schaakspel. Door hen voor te blijven, winnen we.’ Ze daagde me uit.

‘Ik wil niet naar Italië. Alsjeblieft, alsjeblieft, in godsnaam, stuur me niet naar Italië!’ smeekte ik. ‘Ook al is de Heilige Stoel daar. We zouden het Vaticaan kunnen bezoeken. Ik heb gehoord dat Michelangelo een behoorlijk goede schilder was.’

Jenny keek me aan met één wenkbrauw opgetrokken in gespeelde verbazing. ‘Dus Italië is nu oké?’

‘Absoluut niet.’

We stapten aan boord en vlogen in stilte. Het vliegtuig was de minst privé plek die er was. We spraken over het algemeen niet over belangrijke zaken. Ik verdrong mijn zorgen, want zorgen leverden niets op. Ik begon te lezen en voor ik het wist, landden we alweer. Mijn onaangetaste broodje lag nog in het opbergvak voor me.

Ik pakte het. Ik dacht dat ik het misschien aan onze zwarte Suburban-begeleiders kon aanbieden. Ze droegen zonnebrillen en hadden totaal geen gevoel voor humor. Ik voelde me verplicht om ze te pesten.

‘We moeten even stoppen bij een winkel op weg naar buiten,’ zei ik tegen Jenny terwijl we de jetbridge, de slurf, opliepen. We bezochten een kleine kiosk waar ik twee paar Maui Jim-zonnebrillen met getinte glazen kocht. Ik betaalde met de gold card van het bedrijf waarmee geld van onze rekening op de Kaaimaneilanden werd afgeschreven op een manier die niet gemakkelijk toegankelijk was voor iemand buiten die bank. ‘Alleen het beste voor onze gastheren.’

Jenny wist niet precies wat ik van plan was, maar ze verwachtte dat het grappig zou zijn. Ze liet me mijn gang gaan.

We liepen Reagan National uit en liepen naar de rechterkant van de stoep, waar de SUV van de overheid zoals gewoonlijk stond te wachten. De man aan de passagierskant stapte uit en opende de deur voor ons.

‘Bedankt, grote, sexy man,’ zei Jenny tegen hem.

Ik had mijn grapje klaar, maar kon het niet zeggen omdat ze me van mijn stuk bracht. Ik stapte in en stak mijn duim op. ‘Ze heeft gelijk.’

Zijn gezichtsuitdrukking veranderde niet, zelfs geen micro-trekje.

Toen hij eenmaal op de voorstoel zat, gaf ik hem de twee brillen. ‘Je moet die versleten Ray Bans eens een beetje rust gunnen, jongens. Alsjeblieft, de nieuwste van Maui Jim. En een broodje.’

De agent probeerde me tegen te houden, maar ik ontweek zijn hand en liet de brillen tussen hen vallen.

‘We mogen geen geschenken van meer dan twintig dollar aannemen. Dat zou illegaal zijn,’ antwoordde de agent met een air van superioriteit.

‘Klootzak,’ mompelde ik terwijl hij alles teruggooide.

De Suburban schoot uit de parkeerplaats en versnelde het verkeer in. Niemand leek zich iets aan te trekken van het donkere voertuig, terwijl andere automobilisten er met alarmerende snelheden omheen reden in de chaos die het verkeer in Washington D.C. was.

‘Krijgen jullie genoeg vakantie, weet je, weg van deze plek, waar je je kunt ontspannen, een biertje kunt drinken, minder gespannen kunt zijn, dat soort dingen?’ vroeg ik.

Ze gaven geen antwoord.

‘Probeer Aruba of misschien de Kleine Antillen. Als je vliegtuig neerstort, zullen ze verhalen over je vertellen waarin Tom Hanks jou speelt. Je kunt vuur maken!’

Ze bleven recht voor zich uit kijken. Jenny gaf me een por en glimlachte.

‘Toen ze je in de kleuterschool in de hoek zetten, ben je nooit weggegaan, toch? Je staarde helemaal alleen in de hoek. Je hebt je pleziermeter op vijf gezet en sindsdien gaat het alleen maar bergafwaarts.’

‘Waarom praat je?’ vroeg de agent op de passagiersstoel.

‘Omdat je een knuffel nodig hebt, en ik niet naar boven klim om je er een te geven, doe ik het op de op één na beste manier: een verbale knuffel door vrolijkheid en goede wil te verspreiden. Bovendien gaan we de vicepresident ontmoeten, wat altijd voor spanning zorgt. Je standvastige onverschilligheid ten opzichte van het leven is rustgevend. Nee, echt. Het verhoogt mijn bloeddruk helemaal niet.’

De man keerde terug naar zijn stoïcijnse houding en staarde uit het zijraam, terwijl hij vooral uit het voorraam keek.

Ik leunde achterover, mijn pogingen tot luchtigheid waren voorbij. Ze stopten bij de poort van het Naval Observatory, het huis van de vicepresident. Ze werden doorgelaten en we reden verder naar het hoofdgebouw. De agent op de passagiersstoel stapte uit om onze deur te openen. Ik stapte als eerste uit en hield een hand achter voor juffrouw Jenny. Toen we ons omdraaiden, stond Jimmy ons op te wachten.

‘Kun je deze namens mij aan de agenten geven?’ vroeg ik zonder hem te begroeten. Hij reageerde er kalm op. ‘Ze mogen geen cadeau van mij aannemen, maar wel van jou.’

‘Zonnebrillen?’ vroeg hij.

‘Maui Jim,’ antwoordde ik met een gepaste air van superioriteit.

Jimmy nam ze aan en gaf ze aan de agenten, waarbij hij hen bij elke overhandiging de hand schudde. Ik glimlachte breed naar hen, maar ze weigerden oogcontact te maken. Ik gooide de sandwich naar binnen voordat de chauffeur zijn deur kon sluiten.

‘Wat was dat nou?’ vroeg Jimmy zich af.

‘Die jongens zouden zelfs lejoor depressief kunnen maken. Ze moeten wat vrolijker worden. Niets beter dan een broodje van een paar uur oud om ze een beter gevoel over zichzelf te geven.’ Ik stak mijn hand uit en Jimmy schoof erlangs om me te omhelzen. Hij trok Jenny achter me aan en deed toen een stap achteruit.

‘Je vraagt je vast af waarom ik je heb gebeld?’ vroeg vicepresident Jimmy Tripplethorn.

‘Ik heb actief geprobeerd er niet aan te denken, Jimmy. Voor alle duidelijkheid: ik spreek geen Italiaans.’

Jimmy gebaarde ons om hem naar binnen te volgen.

2

‘Als je moeder Italiaans kookt, waarom zou je dan naar een restaurant gaan?’ – Martin Scorsese

De frisse lucht van de Italiaanse Alpen deed vermoeden dat er een ijsskoude winter op komst was. Een tengere man leunde tegen de hoek van een verweerd stucwerk. De winkel erachter was gesloten, terwijl het restaurant verderop open was en druk bezocht werd. Het was de beste plek om te eten in het kleine gehucht, een van de vele in de vallei tussen hoge, met sneeuw bedekte bergtoppen.

Het gehucht ging de bruine winter in, die binnenkort zou worden vervangen door de witte deken waar het gebied bekend om stond. De sneeuw van de Alpen, waar tienduizenden bezoekers zouden genieten van skiën en wintersport.

Het was de tussenperiode waarin maar weinig mensen het gebied bezochten.

Dat irriteerde de persoon die bekend zou stond als de Spin. Mensen waren dekking. Hoe meer mensen er waren, hoe beter hij zich kon mengen in de massa. Zich in het volle zicht verbergen was een trucje van het vak.

De Spin zag eruit als een kunstenaar die veel in de omgeving te vinden was, pechvogels, en ging zo veel mogelijk op in de omgeving. Het was niet ideaal, maar het voldeed.

Een stel zat te eten bij het raam aan de voorkant. Een zilverharige directeur en een verbluffend aantrekkelijke vrouw, niet zijn vrouw. Zij was in Bern met haar boekenclub en filantropische activiteiten, terwijl hij op zakenreis was. Klaus Mein was een machtige makelaar in de banksector met zijn vingers in vele taarten en een onverzadigbare honger naar de fijnere dingen in het leven, zoals jonge vrouwen, lekker eten en macht.

Hij had de verkeerde mensen tegen zich in het harnas gejaagd door te vroeg geld over te maken, voordat zij er gebruik van konden maken.

Hij had het hen onmogelijk gemaakt hun schulden te betalen, met als gevolg dat ze eigendommen verloren die ze niet hadden willen verliezen.

Ze waren uit op zijn hoofd. Hij beschouwde het als het risico van de 'haute finance' en zei dat ook tegen hen.

Hij had het al te vaak gedaan, maar hij had het later altijd goedgeemaakt door het geld te verdubbelen of te verdrievoudigen. Goede dingen komen naar degenen die niet wachten. Dat was zijn mantra.

De jonge vrouw lachte op de juiste momenten, draaide met een vinger in haar haar en wierp hem kokette glimlachjes toe.

De Spin vroeg zich af of ze een professional was of gewoon een kantoorverovering. Hoe dan ook, ze zou kortstondig genieten van de goede dingen die geld en macht met zich meebrachten, zolang ze maar begreep dat dit niet langer dan een paar weken zou duren, misschien zelfs minder.

Waarschijnlijk minder, dacht de Spin. De Spin zou nooit een paar weken in het dorpje doorbrengen. Ze hielden niet van skiën of frivole activiteiten die hun lichaam konden beschadigen. De contracten waren te lucratief.

De Amerikanen noemden beoefenaars van het beroep 'operators'. Het was waarschijnlijk het op één na oudste beroep, misschien wel het oudste, afhankelijk van hoe men Genesis interpreteerde.

Klaus Mein deed geen moeite om te kijken of er bedreigingen voor zijn veiligheid waren. Dat was de verantwoordelijkheid van zijn lijfwacht, die de omgeving bewaakte. Hij zou snel terug zijn en dan zou de Spin moeten verdwijnen.

Hoelang zou Mein in het dorpje blijven? Twee dagen, schatte Spin.

Twee dagen om het contract af te ronden. Zou de lijfwacht een vendetta beginnen, of zou hij zich op de achtergrond houden om negatieve publiciteit te vermijden? Als hij zijn cliënt zou laten vermoorden, zou hij nooit meer een opdracht krijgen.

Het was zijn taak om zulke dingen te voorkomen.

De lijfwacht zou het eerste doelwit zijn als hij goed was in zijn werk.

De Spin verdween in de schaduw en was uit het zicht.

Een man in een pak kwam de hoek om en liep een paar stappen. Hij stopte om de omgeving te observeren, keek omhoog en omlaag, van links naar rechts en vervolgens van rechts naar links. Hij deed een stap en herhaalde zijn routine. Dat was willekeurig, maar toch voorspelbaar.

Zijn ogen tuurden in de duisternis van het gehucht.

De fout van de lijfwacht was dat hij in het licht stond terwijl hij naar buiten keek. Zijn nachtzicht was verpest.

Sommige klanten wilden dat het leek alsof ze beveiligd werden. Als het was om indruk te maken op Meins date, had hij zich die moeite kunnen besparen. Haar ogen waren alleen gericht op de directeur. Ze speelde gewillig mee in het spel, mogelijk in de hoop de huidige koningin van het kasteel te ontronen. De realiteit suggereerde dat dat niet zou gebeuren.

Echtscheidingen waren rommelig en duur, en bovendien was het duidelijk dat hij zich nooit aan één vrouw zou binden.

Geniet ervan en ga verder. Ze kon het gebruiken als een sollicitatiegesprek voor een speler op een lager niveau, een aanstormend talent in plaats van meteen naar de top te schieten.

Het diner duurde niet lang, zoals gebruikelijk was. Zodra hun eten arriveerde, aten ze snel en lieten ze de helft van hun maaltijd achter in hun haast naar het ‘dessert’, dat calorieën zou verbranden in plaats van toevoegen.

Ze verlieten het restaurant na een betalingsgebaar met een stapel euro's. De lijfwacht ging hen voor naar een hotel iets verderop in de straat. Ze werden al handtastelijk voordat ze aankwamen.

De Spin dwarrelde in en uit de schaduwen en dook op het laatste moment de leegte van het licht in toen de lijfwacht de andere kant

opkeek toen hij het hotel bereikte. Klaus en zijn date stapten door de deur. Al snel verscheen er een licht op de bovenste verdieping om aan te geven welke kamer de beste was. Een soort executive suite.

De lijfwacht verliet het licht en begaf zich naar de zijkant van het gebouw, waar hij een betere positie innam om de voorkant in de gaten te houden.

Een auto reed langzaam door de straat en reed door.

De Spin schermde zijn gezicht af om zijn tijdelijke voordeel niet te verliezen. De straat oversteken zou een probleem zijn. Misschien zou vanavond niet de avond zijn waarop het contract zou worden uitgevoerd.

In een laatste demonstratie van zijn superioriteit duwde het naakte lichaam van de vrouw het gordijn opzij terwijl Klaus haar tegen het raam drukte in een uitbarsting van rauwe passie. Hij trok haar weer naar binnen en liet het gordijn achter haar dichtvallen.

Rauw. Hard. Evenzeer een show als persoonlijke bevrediging. De aantrekkingskracht van macht.

Geniet ervan, dacht de Spin. Macht is vluchtig, vooral omdat je in leven moet blijven om er het maximale uit te halen.

3

‘Een mens ontmoet zijn lot vaak op de weg die hij nam om het te ontlopen.’ – Jean de La Fontaine

Jenny hield de Sweetarts voor zijn neus.

Jimmy staaarde ernaar, maar nam ze niet aan.

‘Ik zag een stapel verpakkingen toen ik hier de laatste keer was. Ik dacht dat je ze lekker vond.’

Jimmy gooide zijn hoofd achterover en lachte. ‘Dat is best grappig. Ik was het niet. Ik heb gezien hoe de president van Mauritanië drie pakjes ervan at tijdens één vergadering. Weet je wat hij wilde?’

‘Weten hoe hij diabetes kreeg?’ stelde ik voor.

‘Bijna. Dus, Ian en Jenny, ik weet dat jullie de beste zijn.’ Ik fronste mijn wenkbrauwen. ‘Wat? Ik heb het je nog niet eens gevraagd.’

‘Ik voel een ‘maar’ aankomen. Jullie zijn geweldig, maar er is iemand die nog geweldiger is, maar hij zal zijn positie verliezen als jullie hem voor mij van zijn troon stoten. Een klassieke maar...’

‘Het lijkt wel alsof je voorkennis hebt en gesprekken met de president hebt afgeluisterd. Is dat zo, Ian?’

‘Nee. Zeg me niet dat ik gelijk had?’

‘Je had het niet goed. Er zijn eigenlijk twee mensen die beter zijn dan jij, en ze hebben allebei hetzelfde doel.’ Jimmy schoof ongemakkelijk heen en weer. ‘De directeur-generaal Handel van de Europese Commissie komt hier om een initiatief te bespreken dat de hele handelsbalans met Europa zal veranderen. Onze rol was goed, maar we gaan all-in voor Europa. Dat maakt andere spelers nogal ongemakkelijk. Twee verschillende entiteiten willen deze deal tegenhouden. De ene heeft een Serviër ingehuurd en de andere een

Italiaan. Beiden willen de directeur-generaal dood hebben om een wig te drijven in deze onderhandelingen.'

Ik keek naar Jenny. Ze haalde haar schouders op. 'Het lijkt erop dat je je geheime dienst moet versterken en ons niet hoeft in te huren om deze twee uit te schakelen. Ik neem aan dat je foto's en adressen van beiden hebt?' Ik verwachtte dat ze een of andere leuke naam als de Jakhals zouden hebben.

Jimmy grinnikte en nam een slokje van zijn bruisend water. Ik maakte van de gelegenheid gebruik om mijn koffie te drinken. Hij had hem precies zo gemaakt als ik hem lekker vond. Het verbaasde me niet dat er geen medewerkers in de kamer waren. Privévergaderingen konden het beste zonder extra oren plaatsvinden. Elk geheim kon uitlekken, vooral als er een paar operators bij betrokken waren, zelfs als het Jimmy's persoonlijke vrienden waren.

De tweedeling tussen vorm en functie. Vrienden die zich bezighielden met illegale activiteiten. Niemand hoefde dat te zien of te horen, ongeacht welke machtiging ze hadden. Het gezegde luidt: als je een geheim wilt bewaren, vertel je het aan niemand.

'Wil je dat we deze twee uitschakelen of wil je hen en degenen die hen hebben ingehuurd?'

'Ah.' Jimmy glimlachte. 'Als we maar bij degenen konden komen die de contracten hebben gesloten, maar die zitten in Europa en het Midden-Oosten. Jullie zijn daar toch niet actief? Nog niet, tenminste?' Jimmy deed een gok.

'Nee. We zijn exclusief actief in de Verenigde Staten.'

'Dan is dit het. Twee doelwitten, die volgens ons allebei mannen zijn, wedijveren om als eerste de directeur-generaal te vermoorden. Deze handelsovereenkomst moet doorgaan, maar we hebben nog een lange weg te gaan met de onderhandelingen. Hoe veiliger de directeur zich voelt, hoe beter het voor ons zal gaan. Angst zal ons terugwerpen. Hij mag niet weten dat zijn leven in gevaar is, en daarom huren we jullie in in plaats van de aanwezigheid van de geheime dienst te versterken. Begrijp je?'

‘Helemaal niet,’ zei ik, ‘maar dat hoeft ook niet om het contract aan te nemen. Maar jij denkt dat het mannen zijn, terwijl wij ervan uitgaan dat het allebei vrouwen zijn. Wat denk jij, schat?’

Jenny knikte. ‘Een terechte veronderstelling. Onze meest effectieve agent...’ Ze zweeg. Jimmy hoefde niets te weten over Jack Palance, onze agent met meer dan vijftig succesvolle opdrachten op haar naam, die ook een psychopaat was. Ze had niet alleen mensen vermoord voor het geld; ze moordde omdat ze het leuk vond.

Ik trok Jenny tegen me aan. ‘Laat me raden,’ zei ik. ‘Die twee zijn al in de Verenigde Staten en de ontmoeting met de directeur-generaal vindt over vijf dagen plaats. Dus is dat de tijd die wij hebben om dit op te lossen, terwijl we geen idee hebben waar we moeten beginnen.’

‘Dat zou ik je niet aandoen, Ian,’ antwoordde Jimmy. ‘Je hebt zes dagen en we hebben een startpunt voor je. Laat me dat even verduidelijken. We denken dat we een startpunt voor je hebben.’

Ik rolde met mijn ogen en kreunde. ‘Je maakt me gek, Jimmy, je maakt me echt gek.’

‘God schiep de wereld in zes dagen. We vragen niet zoveel. En dan kun je op de zevende dag rusten. Dit is veel waard voor ons, wat betekent dat het ook veel waard is voor jou. Twintig miljoen. De helft is al op je rekening gestort. Dat dekt ook alle onkosten die je zou kunnen hebben.’

Ik wilde niet weten waar de regering het geld vandaan haalde om ons te betalen. Ze hadden meer hoekjes en gaatjes met stapels contant geld erin dan iemand kon bijhouden.

‘Nog één ding.’ Jimmy stak een vinger op. ‘Je krijgt een contactpersoon. Ik denk dat je zijn nummer al weet.’

‘Nee. Niet die vent. Hij zeurt over elk verzoek dat ik doe. Ik kan niet naar hem luisteren als hij zeurt over kanalen of procedures of, God verhoede, formulieren. Hij wilde dat we een formulier ondertekenden toen we elkaar voor het eerst ontmoetten. Heb ik je dat verteld?’

‘Ja, dat heb je.’ Jimmy haalde zijn schouders op. ‘Hij regelt de bijkomstige zaken als je toegang nodig hebt tot plaatsen waar je geen toegang toe zou moeten hebben.’

Ik draaide mijn hoofd rond, mijn gezicht vertrokken van de fysieke pijn die ik voelde. Het was grimmig. ‘Zeg de naam, Jimmy, zodat we helemaal op één lijn zitten.’

‘Je weet zijn naam. Rick neemt contact met je op met alle details die we hebben.’

‘Rick Banik, die verdomde bureaucraat. Die inlichtingenfreak. Ik ga echt huilen, Jimmy.’

‘Bewaar dat maar voor de zevende dag, Ian. Vanaf nu ben je aan het werk.’

Jimmy stond op en stak zijn hand uit. We schudden elkaar de hand. Hij knikte eenmaal en verliet de kamer. Een assistent verscheen en begeleidde ons naar buiten, waar de Suburban stond te wachten.

Ik hield Jenny’s hand veel steviger vast dan ik van plan was, te oordelen naar hoe ze mijn vingers losmaakte. ‘Sorry,’ mompelde ik. De agenten van de geheime dienst droegen hun nieuwe brillen niet, maar dat kon me niet meer schelen. De grap was gemaakt en voorbij. We vonden het broodje op de achterbank, waar hij op ons lag te wachten. De agenten zouden hem vinden nadat ze ons hadden afgezet.

De agent keek meer dan eens over zijn schouder naar ons terwijl we in sombere stilte zaten. Ik had niets om naar te kijken, geen idee waar ik moest beginnen, maar de klok tikte door. We hadden ook tien miljoen op onze rekening staan voor werk dat we nog niet hadden gedaan. Jenny sloeg haar arm om mijn schouders.

Ik dacht niet dat ik troost nodig had, maar ik voelde me toch beter. Ik zou erachter komen wanneer ze wilden dat ik erachter kwam.

De Suburban sloeg af in een richting die niet terug naar het vliegveld leidde. ‘Ik denk dat we in de stad blijven.’

De agent op de passagiersstoel draaide zich om en zei één woord. ‘Ja.’ Hij keek weer uit het voorraam.

We slingerden door zijstraten tot we bij het Ritz-Carlton in Washington D.C. aankwamen. De Suburban stopte. Niemand stapte uit om onze deur te openen. ‘Dit is waar je uitstapt,’ zei de agent op de passagiersstoel met zachte stem.

Jenny stapte als eerste uit en zag een bekend gezicht op ons wachten.

‘Vraag me alsjeblieft niet om iets te ondertekenen,’ zei ik toen ik dichterbij kwam.

‘Ik hou ook van jou, eikel,’ antwoordde Rick Banik.

We schudden elkaar stevig de hand en hielden die iets langer vast dan nodig was, in een kleine machtsstrijd. De kantoorklerk had nog steeds een stevige greep, maar hij moest meer gaan sporten als hij mij wilde verslaan. Met een laatste knijp liet ik los.

Rick legde een vinger op zijn lippen. ‘Ik heb een suite voor jullie, en die is al schoongemaakt.’

We liepen langs de receptie naar de liften en gingen naar de bovenste verdieping. We troffen twee agenten aan die voor een dubbele deur stonden. ‘Wie is de belangrijke persoon?’ grapte ik. Dat zouden wij niet moeten zijn. De regering gaf ons een eersteklas accommodatie. Ze openden de deur en hielden een sleutelkaart naar me uit.

‘Er hadden twee kaarten moeten zijn,’ zei ik tegen hem.

‘Dat was ook zo,’ antwoordde de agent. Hij deed geen poging om ons de tweede kaart te geven.

‘Je geeft me een warm gevoel van binnen’, zei ik tegen hem. Ik keek naar Rick. ‘Wie is nu de eikel?’

Jenny stootte me met haar elleboog.

Rick graaide in zijn zak. ‘Prima.’ Hij gaf Jenny een sleutelkaart.

‘Heb je er maar twee gekregen?’ vroeg ik.

‘Voor zover jij weet, ja,’ zei Rick droogjes.